

BETTY NEELS

Roheliste silmadega tüdruk

Betty Neels
The Girl with the Green Eyes
2011

Kõik selle raamatu kopeerimise ja igal moel levitamise õigused kuuluvad Harlequin Books S.A.-le. See raamat on välja antud kokkuleppel Harlequin Books S.A.-ga.
Kaanekujundus koos fotodega pärineb Harlequin Books S.A.-lt ja kõik selle levitamise õigused on seadusega kaitstud.
See teos on väljamõeldis. Selles esinevad nimed, tegelaskujud, paigad ja sündmused on kas autori kujutluse vili või väljamõeldis. Mis tahes sarnasus tegelike elus või surnud isikute, äriettevõtete, sündmuste või paikadega on täiesti juhuslik.

Toimetanud Evelin Piip
Korrektor Inna Viires

© 1990 by Betty Neels
© 2017 Kirjastus ERSEN

Sellel raamatul olevad kaubamärgid kuuluvad firmale Harlequin Enterprises Limited või selle tütarfirmadele ja teised firmad kasutavad neid litsentsi alusel.

N02323417
ISBN 978-9949-82-047-4

Kõik kirjastuse ERSEN raamatud ja e-raamatud on saadaval veebipoest www.ersen.ee

Esimene peatükk

Suur Victoria-aegne ooteruum oli masendav koht hoolimata selle rõõmsaimelimestest kollastest seintest, erksavärvilistest plakatitest ja isegi paarist maalist, väikesest tee- ja kohviletist ning mänguasjadest, mis olid igal pool laiali. Samuti oli seal lärmas ning pingid olid täis emasid, sülelapse ja suuremaid põngerjaid, kes ootasid oma järjekorda lastearsti juurde. Aeg-ajalt hüüdis trullakas keskealine õde kellegi nime ja järjekordne väike patsient koos oma silmanähtavalt mureliku emaga läks sisse, samas kui ootajad võtsid lootusrikkalt istet järgmistel kohtadel.

Veebruari alguse pime ja vihmane päev hakkas juba hämarduma, ehkki kell oli vaevalt neli. Ooteruum oli hoolimata radiaatoritest niiske ja jahe ning sedavõrd kui patsientide read vähenesid, tundus muutuvat veelgi külmemaks.

Praegu oli järel vaid üks patsient, väike heledajuukseline tüdruk, kes oli ta siia toonud neiu sülle magama jäänud. Neiu oli ilus, nõbinina ja õrna suujoone ning suurte roheliste silmadega. Ta paksud helepruunid juuksed olid kõvas krunnis ja ta nägi väsinud välja. Ta vaatas, kuidas kaks resident, kes olid tegelnud vähem tähtsate juhtumitega, kabinetist välja astusid ja eemale kõndisid, ning oleks kangesti tahtnud teed juua. Kui see arst kiiremini ei tee, mõtles ta, siis laps ärkab ta süles üles ja nõuab samuti teed.

Uks avanes ja õde astus välja. „Mul on väga kahju, kullake, et teil tuli nii kaua oodata; doktor Thurloed peeti kinni. Ta võtab teid nüüd vastu.“

Tüdruk tõusis ja läks õest mööda kabinetti, kõheldes ukse juures. Mees, kes laua taga istus, tõstis pilgu ja tõusis püsti. Ta oli suurt kasvu, pikk, ta heledates juustes oli hõbedat ja ta välimus pani iga naise teda tähelepanelikumalt vaatama. Tal oli uhke nina, lai enesekindel suu ja raskete laugudega silmad. Ta naeratas neiule. „Palun istuge,“ – ta rääkis aeglaselt, sügaval hääletoonil – „ja palun väga vabandust, et pidite nii kaua ootama.“ Ta võttis jälle istet ja asetas oma märkmed ja arsti kirja enda ette, tõstes vahepeal pilgu. „Ega te selle väikese tüdruku ema ei ole?“

Neiu oli oodanud ja meest vaadanud, olles teadlik endas maad võtvast kummalisest tundest.

„Mina? Oh ei. Ma töötan orbudekodus. Mirandaga pole eriti kerge toime tulla, aga peamiselt mina vaatan tema järele; ta on väike kullake, aga ta – noh, satub ärevusse.“

Arst noogutas ja luges edasi ning neiu silmitses ta langetatud pead. Ta oli sageli mõelnud, mis tunne oleks armuda, aga polnud kunagi ette kujutanud, et see võiks niimoodi olla – ja kas üldse saab kellessegi armuda esimesest pilgust? Armastusromaanide kangelannad tegid seda sageli, aga romaan oli üks asi ja tegelik elu midagi muud, seda oli ta alati arvanud. Mees tõstis pilgu ja naeratas talle ning tüdruku süda jõnksatas – võib-olla tegelik elu ei erinenudki romaanidest nii palju. Ta naeratas heameelest ja doktori kulmud kerkisid ning ta ilme muutus küsivaks, aga kui neiu midagi ei öelnud – ta poleks suutnudki praegu midagi öelda –, võttis mees jälle istet.

„Nii, vaatame siis, mida me saaksime Miranda heaks teha, preili...?“

„Lockitt – Lucy Lockitt.“

Mehe kindla joonega suu kõverduis pisut. „... kaotas tasku, Kitty Fisher leidis üles...“*

„Kõik ütlevad seda,“ sõnas tüdruk tõsiselt.

„See on teile kindlasti väsitav, aga ma arvan, et me kõik õppisime lapsena neid salme.“ Olles kiiresti asjalikuks muutunud, jätkas arst: „Palun asetage laps kušetile, ma vaatan ta läbi.“

Lucy asetas ikka veel magava lapse kušetile ja doktor astus Miranda juurde ning silmitses teda. „Huvitav, miks midagi ei tehtud, kui tal esimest korda vesipea diagnoosisiti? Ma näen ta haigusloost, et ta kolju oli sündimisel ebanormaalselt suurenenud. Ega te ei juhtu teadvat, miks ta haiguslugu nii lühike on?“

„See läks kaotsi – juhataja vähemalt arvab seda. Miranda hüljati mõne nädala vanuselt ja keegi ei tea, kes ta vanemad on: nad jätsid ta perenaise juurde, kelle korteris nad elasid. Nad jätsid ka natuke raha ja ma arvan, et perenaine ei teinud endale ta arsti juurde viimisega tüli – võib-olla ta ei teadnud, et Miranda pole päris normaalne. Nädal-paar tagasi pidi perenaine haiglasse minema ja Miranda võtsid enda juurde naabrid, kes arvasid, et midagi on viltu, niisiis tõid nad ta orbudekodusse ja doktor Watts korraldas nii, et teie ta läbi vaataksite.“

Doktor Thurloe kummardus lapse kohale, kes ärkas ja hakkas nutma. „Võib-olla võtaksite ta riidest lahti?“ sõnas arst. „Kas tahaksite, et õde tuleks teile appi?“

„Võõrad näod hirmutavad teda,“ ütles Lucy nentivalt, „ja ma saan hakkama, tänan.“

Doktor tegutses väga õrnalt ja läbivaatuse lõpetanud, ütles vaikselt: „Võtke ta sülle, eks? Mul on vaja ta pead uurida.“

* Rida lastelaulust. *Tlk.*

See võttis üsna palju aega ja arst pidi väga lähedal istuma. *Kahju, mõtles Lucy, et tema meelest võiksin olla samahästi üks toolidest.* Ta arvas, et doktor on ilmselt abielus ja tal on endal lapsed; ta polnud noor, aga ka mitte vana – tegelikult just õiges vanuses. Ta hakkas mõtlema võimalustele mehe kohta midagi rohkem teada saada ja oli neist mõtetest nii haaratud, et doktor pidi temalt kaks korda küsima, kas ta on õde.

„Mina? Oh ei. Ma olen orbudekodus kella üheksast hommikul kuni viieni õhtul. Ma teen vajalikke töid, annan lastele süüa, vahetan mähkmeid ja teen voodeid üles – selliseid asju.“

Doktor silitas õrnalt üle lapse paisunud väikese kolju. „Kas polnud ühtki õde, kes oleks võinud koos Mirandaga siia tulla?“

„Noh, ei. Teate, väga raske on orbudekodusse väljaõppinud õdesid saada – seal pole midagi põnevat, lihtsalt rutiin. Seal on juhataja ja ta asetäitja ja kolm riigi määratud õde, ja meie neljakesi oleme neil abiks.“

Doktor juba teadis, kui palju seal lapsi on, aga küsis ikkagi.

„Neljakümne ja viiekümne vahel,“ vastas Lucy ja lisas: „Ma olen seal olnud neli aastat.“

Doktor mõttis lapse väikest pead kobisirkliga ja ta suured, hästi vormitud käed olid sulgkerged. „Ja te pole kunagi soovinud õeks õppida?“

„Oh, olen küll, aga see pole olnud võimalik.“

Mees küsis leebelt: „Õeks õppimine võtab tõepoolest mitu aastat. Te teate, mis Mirandal viga on?“

„Mitte täpselt, ainult seda, et ta koljus on liiga palju vedelikku.“ ...